Svo sveiflaði hún svörtu leðurveski á öxl sér og bætti við:

— Ég treysti því að þú verðir komin út að hliði á réttum tíma. Síðan strunsaði hún af stað með stelpurnar á eftir sér.

— Farðu sjálf til geðlæknis, kallaði ég mátulega hátt á eftir henni.

Það fór um mig einkennileg sigurtilfinning þótt mér liði ekki vel. Um leið og ég horfði á eftir þeim arka út að hliði, stóð ég upp, gekk inn í fríhöfn og keypti mér stærsta pokann af M&M.

5

Einmitt þegar ég var að borga lagði einhver hönd á öxl mér og sagði hressilega:

— Bleeeessuð!

— Hæ, sagði ég þurrlega.

Kormákur var ekki sá sem ég helst vildi hitta en ég mundi að Linda hafði sagt mér að hann væri á leiðinni til Kaupmannahafnar að keppa á Norðurlandamóti í frjálsum íþróttum.

Mín bara á leiðinni á þjóðhátíð með kælibox og alla, sagði hann og lyfti hendinni eins og kynnir á sviði og þá tók ég eftir fjórum strákum sem ég þekkti ekki neitt við hlið hans. Allir voru þeir eins klæddir, í hvítum nýlegum Nike-skóm og hettupeysum. Tveir þeirra litu glottandi á mig, en sneru sér svo undan og fóru að tala saman.

Hei, ekki fara strákar, smellið einni mynd af okkur [illegible], hún er snillingur á sínu sviði! Meistari í smá[illegible], verðlaunahafi meira að segja. Umhverfissinni, [illegible]gnans! Svo æfði hún þjóðaríþrótt Íslendinga, glímu. Mynd, takk!

— Nei takk, sagði ég, sneri mér undan og reyndi að troða kortinu mínu ofan í bakpokann.

Aftur lagði Kormákur hönd á öxl mér og reyndi að snúa mér við.

— Kommon, eina selfossu þá, svona fyrir Lindu.

Um leið og ég leit við til að segja honum að hætta sá ég símann á lofti.

— Eyddu henni, fávitinn þinn, sagði ég.

— Mín bara í þjóðhátíðarskapi, sagði hann hlæjandi.

— Takk, sæta og góða ferð til Eyja, bætti hann hæðnislega við og gekk til strákanna sem góndu allir á mig. Einn þeirra sneri sér að Kormáki og ég heyrði hann segja:

— Af hverju varstu að pína hana til að vera á mynd?

— Rólegur, kallinn, sagði Kormákur. — Hún á eftir að hafa gaman af þessu.

Ég drattaðist eftir löngum gangi flugstöðvarbyggingarinnar og stakk upp í mig hverju M&M-inu á eftir öðru um leið og ég velti fyrir mér hvað Linda sæi yfirleitt við Kormák. Eins pottþétt og hún annars er, er jafn furðulegt að hún hafi fallið fyrir honum. Hún var búin að vera hrifin af honum síðan í áttunda bekk þegar þau fóru saman í keppnisferð með fullt af krökkum úr ýmsum íþróttagreinum. Hann er tveimur árum eldri en við og algjör gaur og að því er virðist rosalega ánægður með sig. Ég get vel viðurkennt að hann er alveg flottur og einn af þeim sem flestir taka eftir og vita hver er. Hann er efnilegur í frjálsum og hefur slegið hvert metið á fætur öðru í tvö hundruð metra og fjögur hundruð metra

hlaupi í sínum aldursflokki. Í keppnisferðinni var Linda svo óheppin að fá sýkingu í sár sem hún fékk á hnéð og gat ekki keppt fyrsta daginn. Hún hafði undirbúið sig rosalega vel og verið sannfærð um að eiga stórar bætingar inni. Þegar hún var að spyrna sér upp á bakkann á síðustu æfingunni fyrir mót skrámaði hún á sér hnéð. Saklaust sár varð að grænni graftarvilsu á fyrsta keppnisdeginum. Þjálfarinn hennar hafði orðið mjög fúll og velt henni upp úr því hversu klaufaleg hún hefði verið svo Linda var gjörsamlega miður sín. Þá hafði Kormákur svifið á hana, huggað hana og hughreyst. Það þurfti ekki meira til að Linda kolfélli fyrir honum.

Þau voru eitthvað smá saman þarna úti og hvort sem það var hrifningunni að þakka eða af því að Linda er algjör nagli þá náði hún að keppa í fimmtíu metra skriðsundi á þriðja degi og bæta sig um næstum tvær sekúndur. Kormákur var sá fyrsti sem hún mætti þegar hún kom upp úr lauginni. Hann hafði tekið henni opnum örmum og haldið henni fáránlega lengi í fangi sér. Helga Rún sem æfir með Lindu og var úti með hópnum sagði mér að Kormákur hefði varla vikið frá Lindu alla ferðina, elt hana út um allt og eiginlega haldið henni frá sundhópnum allt lokakvöldið.

— Hann er eitthvað krípí, sagði hún. — Við máttum ekki koma nálægt henni og gátum varla óskað henni til hamingju.

Eiginlega fannst mér hann líka eitthvað skrýtinn og [illegible] en gat ekki fengið af mér að segja það við

Lindu sem sá ekki sólina fyrir honum. Eftir að heim kom var ekki um að villast að Linda var yfir sig ástfangin í fyrsta sinn en þá kom í ljós að Kormákur var í raun með annarri stelpu, Álfheiði, sem æfði líka frjálsar og var jafngömul honum. Hann fullyrti við Lindu að hann væri að því kominn að hætta með Álfheiði, ætti bara eftir að afgreiða það mál við fyrsta tækifæri og bað hana um að vera þolinmóð. Upp á síðkastið höfðum við Linda ekkert rætt þetta en ég vissi ekki betur en að Linda væri enn að hitta hann og Kormákur enn stundum að hitta Álfheiði.

Ég hrökk við þegar ég heyrði nafnið mitt kallað: Hrafnhildur Unnsteinsdóttir, Hrafnhildur Unnsteinsdóttir, farþegi á leið með flugi FI 206 til Frankfurt, er vinsamlegast beðin um að gefa sig fram við hlið A-16 undir eins.

Ég fékk nett sjokk, kaldsvitnaði og tók á rás með bakpokann hoppandi á bakinu, fiskibolluboxið slóst í lærið á mér og M&M-ið sem skoppaði upp úr pokanum, dreifðist í allar áttir. Hárið límdist við sveittar kinnarnar. Ég sá eftir að hafa farið í lopapeysuna, mér fannst allir horfa á mig og ég skammaðist mín fyrir hvað ég hlaut að virka hallærisleg og taugaveikluð. Þegar hliðið nálgaðist, hægði ég á mér, ætlaði ekki að gera mömmu það til geðs að birtast um borð eins og móðursjúkt barn.

Út undan mér sá ég að mamma stóð brúnaþung og reið á svip við hliðina á Þórhildi vinkonu sinni. Þá mundi ég að Þórhildur átti að vera fyrsta freyja í fluginu og myndi þjóna okkur sérstaklega vel í breiðum sætum á Saga

Class ef þar yrðu laus sæti. Þegar mamma kom auga á mig ætlaði hún að vaða í mig en Þórhildur greip þéttingsfast um framhandlegginn á henni og sagði:

— Vá, hvað það er gaman að sjá þig, Habbý mín!

Hún greip vinalega um hárlubbann á mér og bætti við:

— Bara að ég væri með svona hnausþykkt og fallegt hár. Tölum betur saman á eftir, elskan, það er allt of langt síðan ég hef séð þig, þú ert barasta að verða hin glæsilegasta kona.

Þá blikkaði hún mig, ýtti góðlátlega á öxlina á mér og tók af mér kæliboxið.

— Ég kem þessu fyrir á góðum stað og skelli á þetta klaka, hún amma þín er engri lík.

Ég hlammaði mér örþreytt niður í breitt sætið á Saga Class og fannst ég falla eins og loftsteinn niður í mannlausa eyðimörk. Ég var afar þakklát fyrir að þurfa ekki að hlaupa eins og sökudólgur milli raða af farþegum með spyrjandi augnaráð sem veltu því fyrir sér hver þessi vandræðagemlingur væri sem léti bíða svona eftir sér. Mamma settist við hliðina á mér. Mín fyrstu viðbrögð voru að taka upp símann og kíkja aðeins á Facebooksíðuna hans pabba þar sem hann hafði fengið tuttugu og þrjú læk fyrir skrif um verndun einhverra fossa á Vestfjörðum. Ég bætti einu við. Í laumi kíkti ég á síðuna hennar mömmu og sá að hún hafði póstað mynd af [illegible] að máta ferðafötin en gat ekki fengið mig til að setja einn læk við þau tvö hundruð áttatíu og sex

sem fyrir voru. Klukkan var orðin sjö og mig langaði mest til að hringja aðeins í pabba. Ég sá eftir að hafa ekki hringt í hann fyrr í stað þess að sóa dýrmætum tíma í niðurdrepandi samskipti við mömmu. Vissi að pabbi væri á leiðinni upp á Langjökul með hóp af Spánverjum og sendi honum skilaboð: *Elska þig besti og mesti fjallagarpur Íslands.* Síðan leit ég út um gluggann og starði á flugbrautina, út í hraunið og upp í gráan himininn.

Ég fann fyrir undarlegum fiðringi í maganum þegar vélin hóf sig á loft og fannst ég svífa á eigin vængjum þegar hún hækkaði flugið. Húsþök og hraun fjarlægðust og svo fann ég hönd mömmu taka um mína, ég kreisti hennar á móti. Og hallaði mér upp að henni, grét pínulítið eina ferðina enn, lét undan spennunni og sofnaði á meðan mamma strauk mér blíðlega um vangann.

6

Þegar fólk spurði mig um Tryggva, manninn hennar mömmu, sagði ég að hann væri bara ósköp venjulegur maður.

– Er hann góður við þig?

– Já, já, hann er alveg fínn.

Það kann að hljóma furðulega en Tryggvi var mjög lengi maður sem ég þekkti afskaplega takmarkað þótt hann væri stjúppabbi minn. Hann hefur vissulega búið með mömmu í rúmlega fjögur ár, hann er pabbi systra minna og ég hef þannig lagað búið allan þennan tíma á sama heimili og hann. Reyndar var hann heilmikið í burtu vegna vinnunnar fyrst eftir að þau mamma byrjuðu saman. Hann starfaði sem flugstjóri en fór svo að kenna öðrum að fljúga einhverri sérstakri tegund af herþotum í flughermi og þegar honum bauðst vinna við það í Þýskalandi ákváðu þau mamma að flytja út. Hann var mér lengi eiginlega álíka náinn og sumir krakkarnir í bekknum mínum heima sem ég veit margt um og umgengst daglega, en þekki lítið persónulega.